

Hồi 46

Tổng Thái Tông giận đánh Bắc Phiên

Dương Nghiệp cố phò nghiệp Tổng

Dương Diên Đức lúc này một mình thoát khỏi vòng vây, nhưng bị Liêu binh rượt theo. Trong cơn bối rối, Diên Đức nhớ lại lúc ở Ngũ Đài sơn thiền sư Trí Thông có cho một cái hộp và dặn rằng:

- Lúc nào ra trận mà gặp nguy biến thì mới mở hộp ra xem.

Diên Đức nghĩ rồi liền mở hộp ra, thấy bên trong có một cái dao nhỏ. Diên Đức hiểu ý nghĩ thầm:

- Như vậy là thầy mình bảo mình phải cạo đầu xuất gia.

Lập tức, Diên Đức cởi chiến bào, vắt trên lưng ngựa, rồi dùng dao cạo đầu bỏ chạy vào Ngũ Đài sơn mai danh ẩn tích.

Lúc ấy binh Liêu đánh đến tối mới biết vua Tống đã trốn ra cửa phía đông chạy mất. Bọn Hàng Diên Thọ hối hận thì đã rồi, liền chiêu quân trở về tàu với Tiêu thái hậu.

Tiêu thái hậu cả mừng nói:

- Hôm nay dụng binh mà thắng được bọn Dương gia, ắt là người Tống đều táng đờm. Vậy thôi để nghỉ binh an dưỡng sức một đôi hồi, rồi sau sẽ gia phạt nữa cũng chẳng muộn.

Tiêu hậu nói rồi liền đòi dẫn tướng Tống là Dương Diên Lăng vào hỏi:

- Người ở Tống trao chịu lãnh chức gì bên đó?

Diên Lăng nói lớn tiếng rằng:

- Ta hôm nay đã lâm vào tay giặc, có bắt được ta thì giết đi, chớ có nói nhiều lời.

Tiêu hậu nói:

- Ta giết ngươi lúc nào không được, cần gì ngươi phải thách đố như vậy.

Tiêu hậu nói rồi liền hạ lệnh cho võ sĩ dẫn ra ngoài hạ sát.

Diên Lăng nói:

- Kể đại trượng phu không ai sợ chết.

Nói rồi liền ngựa cổ chịu chém. Tiêu thái hậu thấy Diên Lãng trẻ tuổi mà đầy khí phách, đem lòng thương tiếc bèn kêu võ sĩ dừng đao, rồi nói với Tiêu Thiên Tả:

- Tền Tổng tướng này thật là hào kiệt, ta muốn tha tội và gả công chúa Quỳnh Nga đang nó ở đây giúp nước.

Tiêu Thiên Tả lâu:

- Bệ hạ tính như vậy thật là người có phúc đức, ai chẳng mang ơn.

Tiêu hậu giao việc đó cho Thiên Tả đi dụ Diên Lãng coi thế nào.

Thiên Tả vâng mạng nói với Diên Lãng.

Diên Lãng nghĩ thầm:

- Nếu mình chẳng chịu mà lại liều chết, thì lợi ích gì. Chỉ bằng thuận cùng ở lại đây đang dòm hành động tình, mà lo mưu báo cừu mới là đã chí.

Diên Lãng nghĩ rồi, bèn nói:

- Nay nương nương đã có lòng khoan hồng đại đức mà tha tội cho tôi, ấy là ơn tái sinh sánh tày non biển, còn chuyện phối ngẫu, việc ắt tôi đâu dám chịu. Xin đại nhơn niệm tình tâu giùm việc ấy lại, chớ việc ấy tôi chẳng dám vâng.

Tiêu Thiên Tả nói:

- Chúa thượng tướng tình đó là anh hùng hào kiệt, nên mới tính đến việc này, thôi đừng có chối từ mà uống cơ hội.

Thiên Tả nói rồi liền nắm tay Diên Lãng dẫn vào đền tâu các việc.

Tiêu hậu cả đẹp, liền phán:

- Vậy chớ người tên họ chi? Nói cho quả nhơn rõ với.

Diên Lãng khi đó nghĩ biết dòng Dương gia rất tối kỵ với Bắc Phấn, nên ngụ ý tâu:

- Tôi họ Mộc, tên là Địa, chức là Đại trong Đoàn Luyện sứ.

Tiêu hậu nghe rất vui mừng, bèn dạy chọn ngày lành đặt sửa soạn y quan cho Mộc Địa thành thân phối hiệp.

Khi vua Thái Tông về đến kinh thành, bá quan văn võ triều hạ, vua Thái Tông đòi Dương Nghiệp lên đền an ủi:

- Trẫm mà khỏi nạn khốn này là nhờ sức của cha con khanh. Như vậy mà chẳng nghe tin tức của Diên Bình hôm nay ra làm sao?

Dương Nghiệp tâu:

- Con tôi tánh nó rất cương cứng, tôi chắc nó ra đến đó không thể nào mà sống được.

Dương Nghiệp tâu vừa dứt, kẻ có quân về báo rằng:

- Diên Bình ra đến trại Phiên, bắn thác hết một chúa soái của Đông Liêu, rồi đó tàn quân đều bị chết sạch.

Vua Thái Tông nghe báo rơi lụy mà than:

- Ấy là lỗi nơi ta, cho nên lương tướng sa vào nơi tử địa.

Dương Nghiệp liền can gián:

- Tôi thường có một điều thề nguyện: lấy sự thác mà trả ơn cho thánh hoàng, nay mấy đứa con tôi đều bị tử nơi chiến trường binh cách như vậy là phận sự của chúng nó phải làm, xin Bệ hạ chớ có thương tiếc mà hao tổn tinh thần.

Thái Tông giây lâu sầu thảm mới nguôi, rồi lại vỗ về an ủi Dương Nghiệp.

Sáng hôm sau, vua Thái Tông hội các quan đại thần đến đặt nghị luận trả ơn cho các cha con họ Dương.

Phan Nhơn Mỹ tâu:

- Như công lao của Dương gia ngày nay đường ấy, xin Bệ hạ nên phong soái thần, đặt hiển vang tài năng đó mới đáng. Và biên thù lúc này đương ly loạn, xin sai người ra coi trấn thủ nơi ấy mới an.

Vua Thái Tông nhận lời các quan bảo tấu, liền phong cho Dương Nghiệp làm chức Hùng Châu phòng ngự sứ. Dương Nghiệp lãnh sắc từ tạ lui ra. Vua Thái Tông đưa ra khỏi đền và dặn với Dương Nghiệp:

- Khanh đi xa trăm, trăm rất buồn. Nhưng việc ấy là phận sự của khanh, xin đi vì trăm mà phòng bị việc ngoài biên cho cẩn thận, chừng nào có chiếu trăm ra triệu sẽ về.

Dương Nghiệp vâng mạng, cúi đầu từ tạ trở về Vô Ninh phủ dặn dò hai người con gái là Bát nương và Cửu muội, bảo hãy gắng lòng nhục thị mẫu từ.

Dương Nghiệp dặn bảo trước sau sắp đặt rồi cùng với mấy người con trai dẫn binh ra trại Hùng Châu thủ trấn.

Gia Luật Hưu Ca khi nghe có binh Dương Nghiệp kéo ra trấn giữ tại Phần Dương, bèn viết sớ khiến người về tàu với Tiều hậu, xin nhân lúc này tấn binh tới lấy Trung Nguyên. Tiều hậu tiếp đặng tin ấy bèn hội quần thần đến nghị việc tấn binh. Khi đó có Hữu thừa tướng là Tiều Thát Lại tâu:

- Tồi tuy bất tài, xin nguyện đem binh đi đánh một chuyến.

Tiều hậu nhận lời và dặn:

- Nếu khanh chịu lãnh phận sự này mà kéo binh phạt Tống thì trước phải đòi ba tỉnh sau đây: Kim Minh Trì, Âm Mã Tỉnh và Trung Nguyên Tuần. Nếu Tống chịu giao ba tỉnh ấy cho ta đồn binh, thì sẽ tạm lui nhơn mã mình lại, bằng có cưỡng cầu, chừng đó sẽ tấn binh tới đánh. Như vậy ra đánh chớ chẳng phải là vô có.

Thát Lại vâng mạng từ giã, trong ngày ấy cùng đại tướng Gia Luật Tà Chuẩn và Hàng Diễn Thọ kéo năm muôn hùng binh đi ngõ Qua Châu thẳng tới.

Binh Liêu kéo đến Hồ Yên Nguyên hạ trại. Quân giữ ải địa đầu hay tin ấy liền phóng ngựa về lâu với vua Thái Tông.

Vua Thái Tông nổi giận nói:

- Đồ quân mọi rợ, dám lớn gan xâm phạm bờ cõi Đại Tống. Phen này trẫm phải thân chinh đặng rửa hờn ngày nọ.

Khấu Chuẩn nghe vua nói liền can:

- Bệ hạ chớ nên xông pha vào chốn đao binh, chỉ cần sai tướng đem quân ngăn chặn cũng đủ.

Vua Thái Tông hỏi:

- Có ai dám vì trẫm mà tắt bọn man di chăng?

Khấu Chuẩn tâu:

- Xin Bệ hạ khiến Thái sư Phan Nhon Mỹ đi thì xong, vì người ấy rất thạo công việc ở biên ải.

Thái Tông nhận lời hạ chỉ cho Phan Nhon Mỹ làm Chiêu thảo sứ ra ngăn đón binh Liêu.

Phan Nhon Mỹ cực chẳng đã phải tuân lệnh lãnh chỉ trở về dinh, lòng buồn chẳng nói. Con là Phan Chương xem thấy hỏi:

- Hôm nay phụ thân đi châu về sao có vẻ không vui?

Phan Nhơn Mỹ nói:

- Hôm nay chúa thượng sai ta đi dẹp loạn biên đình mà không có người tiền đạo lãnh chức tiền phong, cho nên cha còn đang lo tìm người tiến cử.

Phan Chương thưa:

- Cha con Dương Nghiệp ở Hùng Châu, không lãnh trọng trách chi, xin cha dùng cha con người ấy ắt sẽ được việc.

Phan Nhơn Mỹ nghe con nói hợp lý, hèn vào triều tâu xin vua triệu thỉnh cha con Dương Nghiệp ra giúp sức.

Vua Thái Tông y tấu, hèn sai sứ qua Hùng Châu thỉnh cha con Dương Nghiệp.

Dương Nghiệp tiếp được chỉ, kéo binh về triều bái: Vua Thái Tông bèn phong cho Dương Nghiệp làm chức Đô thống tiền phong.

Dương Nghiệp tạ ơn, trở về phủ thấy Dương linh bà và Sài Thái quận đang ngồi nói chuyện. Dương linh bà thấy chồng con về rất mừng, hỏi: :

- Lão tướng quận nhơn việc chi mà về triều vậy?

Dương Nghiệp nói:

- Nay có Bắc Phiên dấy binh xâm lấn, nên chúa thượng cho sứ thần ra triệu ta về làm Tiền phong đi dẹp giặc.

Dương linh bà nói:

- Vậy ai làm chủ soái?

Dương Nghiệp nói:

- Phan Nhơn Mỹ làm chủ soái.

Dương linh bà không vui, nói

- Người ấy lúc trước bị ông nhục mạ, nên âm mưu hãm hại ông mãi, nhờ có chúa thượng anh minh nên không làm gì ông đặng. Nay bốn đứa con lớn của ông đều tử trận, bây giờ còn có ba cha con, mà hiệu lệnh đều ở trong tay nó hết, e ông khó mà gìn giữ.

Dương Nghiệp nghe vợ nói có lý, nên đáp:

- Lão cũng biết việc ấy, nhưng mệnh vua làm sao từ chối.

Sài Thái quận nghe nói nổi giận thưa:

- Vậy để thiếp làm só, ngày mai vào triều báo tấu, xin một đại thần theo báo hộ lĩnh công, thì Phan Nhon Mỹ không dám âm mưu gì hết.

Dương Nghiệp nghe nói rất đẹp lòng, bày tiệc ăn uống.

Hôm sau, Dương lĩnh bà và Sài Thái quận vào triều tỏ ý với vua Thái Tông:

- Tiệp thiếp vừa nghe Bệ hạ sai tướng đi đánh Bắc Phiên, mà Nguyên soái Phan Nhon Mỹ cùng Dương tiên phong không thuận tòng, e xảy ra sự việc không hay, xin Bệ hạ thương cha con Dương lĩnh công mà tính toán lại.

Vua Thái Tông ngẫm nghĩ, rồi nói:

- Việc này nếu sai người khác thì không được, giặc Phiên rất kiêng nể uy danh của Dương tính công, vậy nay Thái quận có chức gì hay mà bày tỏ chăng?

Sài Thái quận tâu:

- Nếu Bệ hạ đã quyết định vậy thì lựa một quan đại thần theo ở trung quân để báo hộ cho lĩnh công, mới không bị hãm hại.

Vua Thái Tông khen phải hạ chiếu sai Hồ Diên Táng làm chức báo quân, theo Dương Nghiệp đi đánh Bắc Phiên.

Dương Nghiệp hay tin rất vui mừng, bèn già từ trở về phủ, chuẩn bị quân sĩ trở lại Hùng Châu hiệp với binh triều mà chống giặc.

Lời bàn:

Lấy tư thù cá nhân mà xen vào việc lớn của đất nước thì tai hại không ít.

Phan Nhon Mỹ có hiềm khích với Dương Nghiệp, nay Dương Nghiệp về giúp Tống thì là tôi một triều, thế mà Phan Nhon Mỹ lấy hiềm khích cá nhân, không coi việc nước là trọng, đó là điều tối hạn.

Kể lấy tư thù cá nhân, xen vào việc nước thì không phải là kẻ yêu nước.

Điều sáng suốt là vua Thái Tông đã cảm nhận điều đó để cứu vãn tình thế, nên việc chinh phục Bắc Phiên mới thành công.

Đời nay, cũng nhiều kẻ vì quyền lợi riêng tư, vì thù oán cá nhân mà không xem trọng việc lớn của quốc gia, làm cho quốc gia suy yếu, chỉ vì không xem trọng dân tộc đất nước.

- o O o -